ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

ΕΞΑΓΟΝΤΑΙ, βέβαια από δια φόρους χώρας ανεπτυγμένας βιομηχανικώς, προκατασκευασμένα από διάφορα υλικά, σπίτια. Αλλά νά εξάγωνται και ολόκληρα ξενοδοχεία; Θά έπρεπε νά θεωρήται ικάνως απίθανον. Εν τούτοις εις την εποχήν μας γίνεται και αυτό.

«Η Αγγλία, αναφέρει μία είδησις, εξάγει πάρα πολλά πράγματα, ουδέποτε όμως έως σήμερα ένα πλήρες ξενοδοχείον. Τελευταίως ανεκοινώθη σαν σχέδια εξαγωγής ενός ξενοδοχείου εις προκατασκευασμένα τμήματα, το οποίον θά συναρμολογηθή εκεί όπου χρειάζεται. Το ξενοδοχείον αυτό προορίζεται διά το Γιβραλτάρ και δεν θά έχη τίποτε το συμβατικόν. Θά εισέρχεται κανείς εις αυτό μέ το αυτοκίνητόν του και θά ανέρχεται μέσω κεκλιμένων επιπέδων εις τον πρώτον, δεύτερον ή τρίτον όροφον, οί όποιοι είναι ολοιχώροι σταθμεύσεως αυτοκινήτων. Κατόπιν θά αφήνη το αυτοκίνητον και θά ανέρχεται εις τά δωμάτια του ξενοδοχείου - 150 εν τῷ συνόλω -έκαστον των οποίων θά έχη ατομικόν λουτρόν και βεράντα.

□

ΤΑ 150 ΑΥΤΑ δωμάτια θά καταλαμβάνουν πέντε όρόφων «παρκαρίσματος» και όρόφων «παρκαρίσματος» και των πέντε των δωματίων θά υπάρχη και ένατος, περιλαμβάνων εστιατόριον, μπάρ και ταράτσαν. Εις το υπόγειον θά υπάρχουν καταστήματα. Το προκατασκευασμένον αυτό ξενοδοχείον είναι από μπετόν τόσον ισχυρόν όσον ο γρανίτης, διότι γίνεται από πέτραν Πάρου λαντ. Η οικοδόμησις του ξενοδοχείου πραγματοποιείται εντός τριών μηνών και άνευ της χρήσεως ικριωμάτων. Ένεκα της ευκολίας μεταφοράς των προκατασκευασμένων τμημάτων ξενοδοχεία του τύπου αυτού, ημπορούν νά κατασκευασθούν υπουδήποτε. Το συνολικόν βάρος του ξενοδοχείου, του προοριζομένου διά το Γιβραλτάρ δεν υπερβαίνει τους 2.500 τόννους παρ' όλον ότι τούτο θά έχη εννέα ορόφους. Το ξενοδοχείον θά στοιχίση συνολικώς συμπεριλαμβανομένων του οικοπέδου, των υλικών, της μεταφοράς και των εργατικών, ολιγώτερον από 750.000 λίρας».

Φαντάζεται ο καθείς ποία ή σημασία του πράγματος διά χώρας υπό ραγδαίαν τουριστικήν ανάπτυξιν, όπως ή Ελλάς.

□

ΔΙΑΒΑΖΩ εις το ναυτικόν περιοδικόν «ΜΕΝΤΩΡ»: «Συμφίστται από τά βορεινά πάλι την έπαθαν. Έφθασαν στην Ελλάδα αναμένοντες καλοκαίρι τουρικό. Έτσι τους είχαν πή αλλ' όχι γιά τον Δεκέμβριο. Ήρθαν μέ ενδυμασίες ισχυροῦ κύσωνος και βέβαια τουρτούρισαν. Ευτυχῶς τά καταστήματα ανέλαβαν νά διορθώσουν το λάθος, και φθηνά, αναλόγως μέ τις συνηθικές τιμές. Ωστόσο, ο «αθηγός» τους βγῆκε σωστός. Βρῆκαν σταφύλια. Οί σιδεῖτες μας έβγαλαν άσπροπρόσωπους. Συνδυασμός σταφυλιών και πορτοκαλιών ήταν ο ιδεώδης. Και οί Σουηδοί απεζημιώθησαν αρκούντως.

□

ΚΑΙ ο έκπληκτος Έλληνας τουρίστας, ο Αμερικανός. Ο ομογενής. Κατέφθασε γιά Χριστούγεννα ύστερα από 45 χρόνια απουσίας. Στον Πειραιά έμεινεν έκθαμβος μέ τάς μεταβολάς. Περίμενε άμαξες μέ άλογα, κάρρα και πράτειγο με βάρκες και γάντζους.

Στην Αθήνας εμβρόντητος. Γουέλ, τούτο είναι Μπρουτγουαίη!

Μά γιά νά πάη στην Κομοτηνή ήθελε «προθεσμία» 5 ημερῶν. Διότι, παρά τά όσα είδε, εξακολουθούσε νά πιστεύη, ότι θά πάη στην πατρίδα του μέ αραμπά, το πολύ μέ ατμομηχανή και ολονύκτιες στάσεις.

Τον έβαλαν στο αεροπλάνο καταπτοημένο. Άλλη Ελλάδα ήρθε νά δρῆ και δρῆκε κάτι παραπάνω απ' την πολίχνη του Τέξας πού κατοικεί. Πολύ παραπάνω μάλιστα.

Δέν έχει άδικον ο «ΜΕΝΤΩΡ». Δέν είναι ένας ή δύο οί Έλληνες πού επιστρέφουν από την Αμερικήν και φαντάζονται ότι θά εύρουν μίαν Ελλάδα μέ γυδοστράτες είς τάς πόλεις και τούς Έλληνας μέ τσαρούγια, βράκες και φουστανέλλες.

□

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗΣ πόλεως έφημερίς υπογραμμίζει, ότι ένῶ όλα τά σπίτια απέκτησαν εγκαταστάσεις ύδρεύσεως και νερό καθ' όλον το 24ωρον, πολλοί ένοικοι εξακολουθοῦν να χρησιμοποιοῦν το νερό πού πωλοῦν πλανόδιοι ύδροπῶλαι και ότι ένῶ έχουν την δυνατότητα νά χρησιμοποιοῦν το ήλεκτρικόν διά το μαγείρευμα, διατηροῦν ως κόρην οφθαλμοῦ τις γκαζιέρες και χρησιμοποιοῦν ακόμη και κάρβουνα εις την κουζίνα των.

Μά διατί παραξενεύεται ή συνάδελφος; Μήπως και εις τάς Αθήνας πλείστοι όσοι δεν μαγειρεύουν μέ γκαζιέρες και άλλοι δεν θερμαίνονται μέ μαγκαλία, διά τά οποία χρησιμοποιοῦν «πυρῆνα»; Αν είχε κανείς την υπομονήν νά καταγράφη τάς εξ ανατροπῆς μαγκαλίων πυρκαϊάς και τους θανάτους εξ αναθυμιάσεων μαγκαλίων, θά έμενε κατάπληκτος διά τον αριθμόν των Ελλήνων πού χρησιμοποιοῦν τά πρωτόγονα μέσα οσοδήποτε και αν έγιναν πρωτευουσιάνοι. Εις το κεφάλαιον αυτό συναγωνιζόμεθα τους Τούρκους, πού ηναγκάσθησαν από τον Κεμάλ νά φορέσουν τραγιάσκες και καπέλλα, μόλις εμπαιναν όμως εις το σπίτι των έβαζαν το φέσι των.

Και οί «πρωτευουσιάνοι» αυτοί συχνάζουν εις τοῦ Ζόναρ'ς κατά δάδος όμως μένουν προσηλωμένοι εις τά πάτρια.

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Πτωχότατος οικογενειάρχης, τελείως άπορος, άνευ στέγης και άνίκανος πρός εργασίαν τόσον αυτός όσον και ή σύζυγός του μέ τρία ανήλικα τέκνα πού περιφέρονται στούς δρόμους γυστικά και ημίγυμνα ποιείται εκκλησιν πρός πάντα φιλάνθρωπον όπως τον ενισχύση. Πάσα προσφορά δεκτή εις τό φαρμακείον Μανδραγοῦ, Γεροχωστοπούλου και Ύψηλάντου ή εις τό γραφείον Εύρέσεως Εργασίας Ζαΐμη 30 διά τον Ι. Ψ.

Εἰς μνήμην

Εἰς μνήμην Τάκη Χατζηαθανασίου κατέθεσαν: Ή οικογένεια Γεωργίου Σ. Παπαγεωργίου δρχ. 150 υπέρ τῆς Σχολῆς κωφαλάλων, ό κ. καί ή κ. Δημ. Ἰωάννου δρχ. 200 υπέρ τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων, ή κ. Βασιλική Οἰκονομοπούλου (δι' ἡμῶν) δρχ. 150 υπέρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Εἰς μνήμην Σπύρου Στεφανοπούλου κατέθεσαν: Ὁ κ. Κων. Ραβαζούλας δρχ. 150 υπέρ τοῦ Πτωχοκομείου, ή οἰκογένεια Θ. Πολυχρονοπούλου δρ. 500 υπέρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ό κ καί ή κ. Μιλτ. Λογοθέτη δρχ 500 υπέρ τοῦ Α' Κύκλου Ἑλληνικοῦ Φωτός, ό κ. Δημ. Ἀσημακόπουλος δρχ. 100, ό κ. καί ή κ. Σωτηρίου Γαστουνιώτη δρ. 200 καί ό κ. Ἀνδρ. Καλοδίκης δρχ. 100 υπέρ τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων.

Εἰς μνήμην Βασιλείου Μαρκέτου κατέθεσαν: Ὁ Σύλλογος τῶν ἐν Πάτραις Κεφαλλήνων δρ. 300, ό κ. Εὐαγγ. Λινάρδος δρχ. 100 καί ό κ. Τάκης Κεραμιδᾶς δρχ. 100 υπέρ ἀνακαινίσεως τοῦ ναοῦ Ἁγίου Γερασίμου. Τά ἐκκλησιαστικόν συμβούλιον τοῦ ναοῦ Ἁγ. Γερασίμου δρχ. 300 υπέρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου θηλέων, ό κ. Κων. Ραβαζούλας δρχ. 150 υπέρ τοῦ Πτωχοκομείου, ό κ. καί ή κ. Ἰωάν. Ζουμή δρχ. 100 υπέρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ, ή οἰκογένεια κ. Σπ. Ρωμανοῦ δρχ. 200 υπέρ τοῦ Ἀσύλου καθυστερημένων παίδων.

Εἰς μνήμην Γεωργίου Κανελλοπούλου ό κ. Βασ. Κυριακόπουλος κατέθεσεν 100 δρχ. υπέρ τοῦ Σανατορίου.

Ὑπέρ τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων κατέθεσαν: Ὁ κ. Σπύρος Κατσῆς δρχ. 4.000 εἰς μνήμην τῶν γονέων του, ή κ. Κική Οἰκονομοπούλου δρχ. 2.000 εἰς μνήμην τοῦ πατρός της καί ό κ. Τάκης Χασαπόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν δραχμάς 2.000 εἰς μνήμην τῆς συζύγου του.

ΚΗΔΕΙΑ

Τήν λατρευτήν μας μητέρα, ἀδελφήν, θείαν καί μάμμην

ΑΝΑΡΙΑΝΑΝ ΧΗΡΑΝ ΑΘ. ΓΙΟΥΡΤΗ

ΕΤΩΝ 75

θανοῦσαν χθές κηδεύομεν σήμερον Τρίτην καί ὥραν 10ην π.μ. ἐκ τῆς 6ου Συντάγματος, ἐπί παρόδου ΔΕ ἀρ. 12 οἰκίας μας.

Τά τέκνα: Νικόλαος καί Χριστίνα, Κωνσταντῖνος καί Ἀλεξάνδρα, Ἰωάννης καί Διονυσία Γιούρτη, Παρασκευή καί Νεοκλῆς Τσούνης, Πόπη καί Κωνσταντῖνος Βοΐκος, Γεωργία Γιούρτη, Τασία καί Χαράλαμπος Κουτσοπαναγιωτόπουλος, Ἀκριβή καί Παρασκευάς Γιατρᾶς. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι.

Γραφεῖον κηδειῶν, Ι. ΧΑΡΙΤΑΤΟΥ καί υἱῶν ΟΡΕΣΤΗ καί ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Γερμανοῦ 108, τηλ. 28—39.

ΚΗΔΕΙΑ

Τόν προσφιλῆ μας σύζυγον, πατέρα καί πάππον

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ ΑΝΤ. ΦΕΛΤΣΑΔΑΝ

ΕΤΩΝ 79

θανόντα κηδεύομεν σήμερον Τρίτην καί ὥραν 3.30 μ. μ. ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδονος Λεύκας.

Ἡ σύζυγος: Παρασκευή Φελτσαδᾶ. Τά τέκνα: Ἀντώνιος, Δημήτριος καί Τόνια, Διονύσιος Φελτσαδᾶς (ἐν Ν. Ἀφρικῇ), Μάρθα καί Ἀνδρέας Χατζηγιάννης, Ἀθανάσιος Φαλτσαδᾶς. Οἱ ἔγγονοι: Χάρης Ἀνδριανός, Δημ. Φελτσαδᾶ (ἐν Ν. Ἀφρικῇ), Δήμητρα Παρασκευή, Κωνσταντίνα Χατζηγιάννη. Οἱ λοιποί συγγενεῖς.

Γραφεῖον κηδειῶν ΑΝΤ. ΧΑΡΙΤΑΤΟΥ, Κορίνθου 262, τηλέφωνον 27—60.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Πάντας τούς συμμετασχόντας εἰς τό βαρύ πένθος μας, ἐπί τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ λατρευτοῦ συζύγου, πατρός, υἱοῦ καί ἀδελφοῦ ἡμῶν

ΣΠΥΡΟΥ Δ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

θερμότατα εὐχαριστοῦμεν

Αἱ οἰκογένειαι: Σπύρου Στεφανοπούλου, Δημητρίου Στεφανοπούλου, Ἡλία Στουνοπούλου, Κωστῆ Στεφανοπούλου, Νίκου Ἀνδρουτσοπούλου.

Ο ΗΓΕΤΗΣ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ ΠΟΛΥ ΝΩΡΙΣ

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ:

ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΑΡΩΝ, ΕΜΠΝΕΕΙ ΚΑΙ ΟΔΗΓΕΙ...

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΒΑΡΔΙΝΟΓΙΑΝΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ. Κατά τό τελεσθέν εἰς Χανιά μνημόσυνον τοῦ Σοφοκλῆ Βενιζέλου ὡμίλησεν ὁ ἄνευ χαρτοφυλακίου ὑπουργός κ. Παῦλος Βαρδινογιάννης, στενός συνεργάτης τοῦ ἐκλιπόντος ἡγέτου.

«Ὑπάρχουν — εἶπεν ὁ κ. Βαρδινογιάννης — θάνατοι, ποῦ ἀποτελοῦν ὁρόσημα, γιατί προσδιορίζουν τό νόημα μιᾶς ζωῆς καί τῆς βαρυσήμαντης κληρονομιᾶς. Γιατί ὑπογραμμίζουν κάποιον ρόλον καί τονίζουν τάς ἐπιδράσεις του. Γιατί φωτίζουν τόν δρόμον ποῦ διανύθηκε καί κάνουν ὁρατή τήν παρουσία τῆς γραμμῆς του καί πέραν τοῦ τάφου, τήν προέκτασίν της ἀπό τήν ἱστορίαν στήν μοῖρα τῶν πολλῶν. Τέτοιος στάθηκε ὁ θάνατος τοῦ προέδρου Σοφοκλῆ Βενιζέλου. Ἡ ζωή του, ή προσφορά του, ή σημασία καί ή ἰδιοτυπία τοῦ ἀγῶνος του, τοῦ βάρους του καί οἱ κρίσιμες ἐπιδράσεις του ἀναδύθηκαν καί ἀξιολογήθηκαν καί συνειδητοποιήθηκαν ἀπό τήν ὥραν ποῦ κτυπημένος ἀπό τόν θάνατον ἔπιπτε στήν ἔπαλξιν τοῦ ἀγῶνος, τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἀγῶνος γιά τήν κατάλυσιν τοῦ σκοταδισμοῦ τοῦ χθές καί τήν ἀνατολήν τῆς δημοκρατίας. Ἔτσι ὁ θάνατός του ὑψώθηκε ὁρόσημο ποῦ προσδιώρισεν ὁλόκληρον τήν ζωήν του, τήν ζωήν ὄχι μόνον τοῦ συνεχιστῆ. ἀλλά τοῦ φορέως τῆς παραδόσεως τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν τῆς ἐθνικῆς δόξας καί τῶν φωτεινῶν ὁραματισμῶν καί ὅλων αὐτῶν συγκρατουμένων ἀπό τούς γεροῦς ἁρμούς μιᾶς προσγειωμένης καί ρεαλιστικῆς σκέψεως, ή ὁποία ἐγνώριζε νά πειθαρχῆ τά ὁράματα τόσον ὥστε νά ὑπηρετοῦν καί ὄχι νά παρασύρουν... Τό ἔθνος τιμᾶ σήμερον τόν Σοφοκλῆ Βενιζέλο».

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΕΘΝΟΣ

Ἀκολούθως ὁ ὁμιλητής ἐτόνισε τά ἑξῆς:

«Ὁ πολιτικός κόσμος μέ τήν ἐπισημότερα του ἐκπροσώπησιν ἀποτίει τόν ὀφειλόμενον φόρον τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης πρός τόν μεγάλο ἀρχηγό. Ἡ Κρήτη του συντετριμμένη ψάλει τόν ἐπιτάφιον θρῆνον... Παραμένει ἀκόμα ή κατάπληξις ὡς βαρύς πυρῆν τῶνσυναισθημάτων μας ἀπό τόν θάνατον τοῦ Σοφοκλῆ Βενιζέλου. Δέν εἴμεθα εἰς θέσιν νά τόν ἀντιμετωπίσωμεν ἐν ψυχρῷ, διότι εἶναι πολύ κοντά μας. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ μποροῦμε καί σήμερα νά ποῦμε, εἶναι ὅτι ὁ λόγος τοῦ Σολωμοῦ «κλεῖσε μέσα στήν ψυχή σου τήν Ἑλλάδα» καί θά αἰσθανθῆς νά λαχταρίζη μέσα σου κάθε εἶδους μεγαλεῖο» εἶχε γίνει βίωμά του. Αὐτά τά λόγια τόν κατηύθυναν στήν ζωήν. Στήν καρδιά του ἡ Κρήτη μέ τά βουνά της, τά ἀκρογιάλια της, μέ τήν στεριά της, μέ τήν ἀνήσυχη θάλασσά της, μέ τόν πολιτισμό 30 καί πλέον αἰώνων, μέ τούς Κρητικούς της ἔνοιωθε ἥσυχη ἀσφαλής καί πειθαρχοῦσε μέ πίστι, μέ ἀφοσίωσι, μέ σεβασμό στά αἰσθήματά του. Εἶναι δύσκολον νά συλλάβη κανεῖς τό μυστικό του ἄν δέν ψυχολογήση ἐκείνην τήν ἰδιόμορφη ἀνησυχία του, ἄν δέν παρακολουθήση τήν ὑπερήφανον ἀγωνιστικήν του ζωή καί τήν αὐτοθυσίαν του. Τότε μόνον θά θαυμάση τόν μεγάλον πολιτικόν ἡγέτη. Τόν Σοφοκλῆ Βενιζέλον...».

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Βαρδινογιάννης εἶπεν:

— Ἦλθε στόν κόσμο μέ μία προνομιοῦχο βουλή τοῦ πεπρωμένου, νά κρατήση τό βάρος τῆς πατρικῆς κληρονομίας, νά συνεχίση τό ἔργον τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Τήν συναίσθησιν αὐτήν τῆς ἀποστολῆς του τήν ἀπέκτησε στήν φλεγομένην ἀποθέωσιν τῶν βαλκανικῶν πολέμων, ὅπου δημιουργεῖ τόν θρῦλον τῆς δοξασμένης πυροβολαρχίας. Ἐδημιούργησε θρῦλον μέ τήν συνείδησιν, μέ ἀφοβίαν, μέ γενναιότητα, μέ αὐτοθυσίαν, μέ τήν ὑπερηφάνειαν, ὅτι ἔφερε ἕνα μεγάλο ὄνομα. Εἶχε τό σθένος καί τήν ἀρετή τοῦ μεγάλου πατέρα του. Μακρυά ἀπό τήν χώραν τό 1936. Μία ή σκέψις του, ή Ἑλλάς, ή δημοκρατία. Καί ἦλθεν ὁ πόλεμος καί κατελήφθη ἡ χώρα. Ἡ κυβέρνησίς μας ἐγκαταστάθη καί τότε σέ ξένο ἔδαφος. Ἤλθε ή στιγμή ποῦ τήν πῆρε στά χέρια του. Ἦταν ἡ πιό κρίσιμη στιγμή. Ἐν ὀνόματι τῆς δημοκρατίας ἐπεβλήθη. Κατέστειλε τό ναυτικόν κίνημα καί ἐνέπνευσεν ἐμπιστοσύνην εἰς τό ἔθνος, ή ὁποία εἶχεν ἐπικινδύνως κλονισθῆ. Ὡς στρατιώτης ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος ἦταν ἀσύγκριτος, ἀλλά καί ὡς πολιτικός ἀπεδείχθη ἀκάματος, γενναῖος, ἀποφασιστικός καί διπλωμάτης. Ἀδείλιαστος καί ἡρωϊκός. Οἱ καιροί ἐπέβαλαν ἄλλες λύσεις. Παρεχώρησε τήν θέσιν του καί ἐβοήθησε νά φθάσωμε στήν ἀπελευθέρωσιν. Τά γεγονότα ἠκολούθησαν τόν δρόμον ποῦ κατέστρωνε. ἐπεξειργάζετο, ἀνεμόρφωνε σχέδια, ἔκαμε πολιτικούς ἐλιγμούς, ἐδημιούργησε στρατηγικήν, μετέβαλε τακτικήν γιά ἕναν σκοπό: Γιά νά ξαναδημιουργηθῆ ή δημοκρατία. Ἡ ἐντολή, ή ἐθνικὴ ἐντολή, ἦτο σαφής: ἡ δημοκρατία. Ἡ δημοκρατία χωρίς ἐπανάστασιν. Δημοκρατία ποῦ χωρίς νά ὑποστῆ κλονισμούς τό ἔθνος, νά ἐλθη σάν ξεκάθαρη θέλησις τοῦ λαοῦ. Εἶχε χαραγμένα αὐστηρά ὅρια, τά ὁποῖα συνίστων τήν κρίσιμον γραμμήν καί καθώριζαν τόν χῶρον τῆς ἀσκήσεως τῆς πολιτικῆς του. Ἐθνικὴ ὀρθοδοξία, αἴσθησις εὐθύνης, διάθεσις θυσίας, ἀφιλοκέρδεια. Τά ὅρια αὐτά ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος δέν τά χάραξε μόνον γιά τόν ἑαυτόν του. Ὅλοι ὅσοι εἶχαν τήν τιμήν νά φοιτήσουν κοντά του, τά κατέστησαν ὅρια καί τῆς εἰδικῆς των πολιτικῆς παρουσίας».

ΗΛΕΓΧΕ ΤΑΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Μετά ταῦτα ὁ ὁμιλητής ἀνεφέρθη εἰς τούς ἀγῶνας τοῦ ἀείμνήστου Σοφοκλῆ Βενιζέλου, εἶπεν τά ἑξῆς:

— Ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος εἶχε τό προτέρημα νά προσέχη καταστάσεις νά ἐπισημαίνη τά ἀνεπανάληπτα γεγονότα, νά συλλαμβάνη τά μηνύματα τῶν καιρῶν καί νά ἐπιδιώκη τόν σκοπόν του πάντοτε ἄκαμπτος καί πάντοτε λευκός. Πολλοί τόν ἐγκατέλειψαν. Ἔμεινε πολλές φορές μόνος, ἐπιτελάρχης τοῦ ἀγῶνα, χωρίς ἐπιτελεῖο. Πέρασε στιγμές ἀγωνίας, χωρίς ποτέ νά τόν ἐγκαταλείψη τό θάρρος καί ἡ αὐτοπεποίθηση. Γιατί κάθε τόσο γινόταν καί μάχη. Ἐκλογές τοῦ 1945. Προσπάθησε νά περισώση ποῦς στρατιῶτες τοῦ ἀγῶνα, χωρίς νά βλάψη τό ἔθνος, ποῦ εἶχε τότε ἀναγεννηθῆ. Ἐγνώριζεν ὅτι θά ἠττᾶτο ή δεξιά μέ ἡνωμένες τίς δημοκρατικές δυνάμεις. Ἐκλογές τοῦ 1950. Συνεργασία μέ ἀναθαρρήσαντες δημοκρατικούς. Μάχη τό 1951. Εἴχαν δημιουργηθῆ σοβαρές δημοκατικές δυνάμεις. Κοινή μόχη μέ τόν ἀείμνηστον Πλαστήρα τό 1952. Αἱ δημοκρατικαὶ δυνάμεις ἔχασαν τήν μάχη ἀλλ' εἶχε ἀναγκάσει τήν δεξιά νά ἑνωθῆ γιά νά νικήση. Ἔκτοτε συνεχῶς κερδίζει ἔδαφος στίς καρδιές τῶν Ἑλλήνων. Πιστεύουν, ὅτι χωρίς τίς θυσίες, τίς ὁποῖες ὑπέβαλε στόν ἑαυτόν του, τό πᾶν θά εἶχε χαθῆ. Ἡ δημοκρατία ἄν ἔχανε τίς μάχες, ἐκέρδιζεν, ὅμως, ἔδαφος. Ἡ δεξιά ἐφθείρετο. Ἀλλά φθειρομένη εἶχε μεταβληθῆ σέ καθεστώς. Καί αὐτό τοῦ ἐδημιούργησε τίς τρομερές ἀνησυχίες. Εἶχε τήν συναίσθησιν εὐθύνης στούς ἀγῶνες του τούς πολιτικούς, ἀλλά καί τούς ἐθνικούς ποῦ διεξήγαγε, εἴτε ὡς πρωθυπουργός εἴτε ὡς ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν καί ἀρχηγός πολιτικοῦ κόμματος καί ἠσθάνετο μίαν ἀδιάσπαστη ἐσωτερικὴ ταύτισιν μέ τόν πατέρα του. Ἔφερε μέ ὑπερηφάνεια τό ὄνομα Βενιζέλος. Μέ αὐτήν τήν σκέψιν ἀπεφάσισε νά βοηθήση στήν ἕνωσιν τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων. Ἡ Ἕνωσις Κέντρου εἶχε συγκροτηθῆ μέ τήν ἰδικήν του θέλησιν, μέ τήν ἰδικήν του θυσίαν. Ἀρχηγός εἰς τήνμάχην θά ἦτο ὁ Γεώργιος Παπανδρέου. Ὁ πλέον κατάλληλος διά νά ἐμπνεύση, διά νά ὁδηγήση εἰς τήν νίκην. Εἰς τήν συνείδησιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος ἦτο ἕνα μέγα, ἀνεκτίμητον ἐθνικόν κεφάλαιον. Καί δίδεται ή πρώτη μάχη τόν Νοέμβριον. Ἡ μάχη ἦτο προκριματική. Ἐγνώριζεν, ὅτι θά ἀκολουθοῦσε ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη. Εἰς τάς 50 ἡμέρας του ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος ἠρεύνησεν ὅλα τά μεγάλα ἐξωτερικά θέματα καί ἀντιμετώπισε τό κυπριακόν εἰς τήν κρισιμωτέραν τουφά σιν. Εἰς τήν μάχην τῆς 16ης Φεβρουαρίου, ὁ ἀρχηγός τῆς Ἑνώσεως Κέντρου κ. Γεώργιος Παπανδρέου, μέ τόν Σοφοκλῆ Βενιζέλον, εἶχαν τήν εὐθύνην τοῦ ἀγῶνος. Ἀλλά λόγω θέσεως εἶχε ηὐξημένην τήν εὐθύνην εἰς τήν νησιωτικὴν Ἑλλάδα. Καί τάς παραμονάς τῆς μεγάλης μάχης ἐκίνησε γιά τήν ἐπιθεώρησιν τοῦ μετώπου τοῦ τομέως τῶν νήσων καί τῆς Κρήτης καί μετέδωσε τήν πεποίθησιν τῆς νίκης, τό σύνθημα τοῦ ἀγῶνος, τήν στρατηγικὴν τῆς μάχης. Ἡ ἐντολή του θά ἐξετελεῖτο πλήρως ἤ θά ἀπετύγχανεν ὁ ἀγών. Τό σύνθημα του ἦτο «μεταβάλετε τήν ἀναλογικὴν εἰς πλειοψηφικόν». Διαπέρασε τίς καρδιές τῶν Ἑλλήνων καί συνεκλόνισε τούς Κρητικούς. Ἐγιγάντωσε τήν θέλησιν, ὑπέβαλε τήν ἀπόφασιν. Ἡ μάχη θά ἐδίδετο μέ πίστιν καί πεποίθησιν νίκης».

ΕΠΕΣΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΔΕΑΝ

Συνεχίζων ὁ κ. Βαρδινογιάννης ἐτόνισεν ἐπιγραμματικῶς:

—Ἐφαντάζοντο ὅλοι τόν Σοφοκλῆ Βενιζέλον κατά τήν τελευταίαν περιοδείαν του ὡς γίγαντα. Ἡ Κρήτη, ή πολυαγαπημένη, ἡ πιστή, οἱ Κρητικοί του, ποῦ τόν λάτρευαν, τόν εἶδαν μέ τά μάτια των γίγαντα, ἡμίθεο, Θεό. Εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἀσυλλήπτου θριάμβου καί ἐνῷ ἡ Κρήτη ἐσείετο ἀπό τάς ἰαχάς τοῦ θριάμβου καί τά κρητικά ὄρια μετεκινοῦντο ἀπό τήν ζητωκραυγήν τῆς Κρήτης διά τόν υἱόν τοῦ Ἐλευθερίου, ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος ἄφηκε τόν φθαρτόν τοῦτον κόσμον καί εἰσῆλθεν εἰς τήν ἀθανασίαν. Ἡ Κρήτη, ή Κρήτη ἡ δική του, ἐπειθάρχησε στό κήρυγμά του, ἀλλά τόν ἐκράτησε ἐγωϊστικά, ὑπερήφανα στά σπλάγχνα της. Τόν ἐδικαιοῦτο διότι τόν ἐπίστευε καί τόν ἐλάτρευεν, Ἰδοὺ ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος μέ τό ἄσπιλον μεγαλεῖον τῆς πολιτικῆς του ἀρετῆς, παράδειγμα ἱκανόν νά ἐμπνεύ τούς πολιτικούς εἰς τό παρόν καί εἰς τό μέλλον. Ἀπεδείχθη ἀληθινός ἄνδρας ἄνδρας μέ αὐτοπεποίθησιν δι' ἑαυτόν καί διά τόν λαόν, ὅπως εἶπεν ὁ πατήρ του ἀείμνηστος Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Ἠχοῦν ἀκόμη εἰς τά κρητικά βουνά καί εἰς τούς κάμπους καί μεταδίδονται ὡς ἱερά ὑποθήκη. Ἑνότης σκοποῦ. Ὁ πρωθυπουργός καί ἀρχηγός μας κ. Γ. Παπανδρέου καλεῖται τώρα νά παλαίση χωρίς τήν συνδρομήν του ἐν μέσω δυσχερειῶν ἐθνικῶν καί ἐξωτερικῶν τάς ὁποίας ἐδημιούργησεν τό πέρασμα τοῦ κόσμου τοῦ χθές ἀπό τήν ἐξουσία. Μέ τήν βοήθειαν, μέ τήν εἰλικρινῆ συμπαράστασιν ὅλων ὅσοι πιστεύουν εἰς τήν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος, ἄς παραδειγματισθοῦν ἀπό ἐκεῖνον. Ἴσως τό καλύτερον μνημόσυνον θά εἶναι ή συνειδητὴ προσπάθεια τῶν ἐπιγενομένων καί ἰδίως ἐκείνων ποῦ ηὐτύχησαν νά διδαχθοῦν ἀπό αὐτόν τήν πολιτικὴν τέχνην νά ἐπικρατήσουν αἱ ἀρχαί του καί ή πολιτική του μέθοδος. Σώφρων πορεία, ὄχι σπουδή. Καί πρό πάντω κανόνες καί νόμοι πολιτικῆς κατευθύνσεως, πρό τῶν ὁποίων ὁ πολιτικός, ὡς ἄνθρωπος, ἐπιβάλλεται νά ἔρχεται εἰς δευτέρανμοῖραν. Διά τούς πολιτικούς ἄνδρας τῆς δυνάμεως καί τοῦ μεγαλείου τοῦ Σοφοκλῆ Βενιζέλου ὁ θάνατος ἀποτελεῖ μόνον φυσικόν βιολογικόν φαινόμενον. Ἔχουν τήν δύναμιν νά ἐμπνέουν καί νά ἐπιζοῦν καί πέραν τοῦ τάφου, ὡς σύμβολα. Τόν αἰσθανόμεθα μεταξύ μας ὡς σύμβολον καί ὡς ὁδηγόν, ὡς μεγάλον ἐμψυχωτήν. Διά τήν δημοκρατίαν, διά τήν Κρήτην, διά τήν Ἑλλάδα, ὁ μεγάλος μαχητής, ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος, δέν εἶναι νεκρός. Πάντα παρών, μᾶς ἐμπνέει, μᾶς ὁδηγεῖ».

ΕΔΟΞΑΣΕ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ

Περαίνων τόν λόγον του ὁ κ. Βαρδινογιάννης, εἶπεν:

—Ἡ Κρήτη φέρει τό δοξασμένο βάρος τῆς μεγάλης κληρονομιᾶς τῶν Βενιζέλων. Ἡ Κρήτη ποῦ τόν ἠκολούθησεν ἀπό τά πρῶτα του βήματα μέχρι τοῦθανάτου του, οἱ παλμοί τῆς Κρήτης ἦσαν καί οἱ ἰδικοί του παλμοί. Καί μετά τόν θάνατόν του ἀκολουθεῖ ἡνωμένη. Ὁ θάνατός σου ἀείμνηστε πρόεδρε, εἶναι φωτεινὸς φάρος, δι' ὅλους οἱ ὁποῖοι σέ ἐπίστευσαν καί σέ ἀγάπησαν ζωντανό, δι' ὅλους οἱ ὁ ποῖοι ἀπεδέχθημεν τήν κληρονομιάν σου καί προσπαθοῦμε νά συνεχίσωμεν τήν γραμμήν σου. Αὐτό τό ὁρόσημον, τό ὁποῖον σημαίνει τό τέλος τῆς ζωῆς σου καί ὁ λόκληρον τό πλούσιον νόημά της, δι' ἡμᾶς ἀποτελεῖ δείκτην. Μᾶς κατευθύνει πρός τόν δρόμον τοῦ ἐπιμόνου ἀγῶνος διά τήν δημοκρατίαν. Δι' αὐτό ὑπέρτατον χρέος ὅλων τῶν ζωντανῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας, τῆς ἐποχῆς διά τήν δημιουργίαν τῆς ὁποίας ἠγωνίσθης, ἐπικράνθης, δέν ἀπεγοητεύθης καί εἰς τό τέλος ἐθυσιάσθης. Κατά τήν ἱερὰν α